

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010391
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818010391.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. v trestnej veci proti obžalovanému U. P. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. februára 2020 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza a poškodeného H. F. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. februára 2019, sp.zn.3T/72/2018, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

II. Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. sa odvolanie poškodeného H. F. z a m i e t a , pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 15.02.2019, sp.zn.3T/72/2018 bol obžalovaný U. P. (ďalej len „obžalovaný“) podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prievidza, sp.zn.2Pv/432/16/3307 zo dňa 14.06.2018 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

ako prednosta Obecného úradu obce D. pod Q., ktorej je zamestnancom, na základe dohody medzi Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny a E. D. pod Q. č. 15/12/012/17 zo dňa 25.11.2015, dohody o podmienkach vykonávania menších obecných služieb, uzatvorenej medzi poškodeným H. F. a Obcou D. pod Q. dňa 30.5.2016, zmluvy o dielo č. XXXX/XX zo dňa 23.5.2016, uzatvorenej medzi spoločnosťou X., s.r.o., so sídlom F. H. XX, N., IČO: XXXXXXXX, a Obcou D. pod Q. a tiež ústnej dohody medzi spoločnosťou X., s.r.o., so sídlom F. H. XX, N., IČO: XXXXXXXX, a U. P. - ako prednostom Obecného úradu obce D. pod Q., o stavebných a rekonštrukčných prácach na Základnej škole v D. pod Q., v ranných hodinách dňa 13.7.2016 v rozpore so všeobecnou preventívnou povinnosťou uloženou § 415 Občianskeho zákonníka prideliť prostredníctvom Q. O. skupine aktivačných pracovníkov, vrátane poškodeného H. F., prácu na Základnej škole v D. pod Q., okres F., na Ul. Q., v areáli Základnej školy popisné číslo XXX/X, okrem iného aj na streche kotolne, ktorá spočívala v demontáži sklenej výplne okien a kovových okenných rámov, a to aj napriek tomu, že nezabezpečil osobné ochranné pracovné prostriedky v zmysle prílohy č. 3 k Nariadeniu vlády č. 395/2006 Z.z. o minimálnych požiadavkách na poskytovanie a používanie osobných ochranných pracovných prostriedkov a prílohy č. 6 k Vyhláske č. 147/2013 Z.z. Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ktorou sa ustanovujú podrobnosti na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri stavebných prácach s nimi súvisiacich a podrobnosti o odbornej spôsobilosti na výkon niektorých pracovných činností, teda ochrannú prilbu, ochranné zariadenie proti pádu, porušil článok IV., bod 2., Dohody č. 15/12/012/17, nakoľko v rámci aktivačných prác neboli dohodnuté práce vo výške, pred vykonávaním prác vo výške nebola skúmaná zdravotná spôsobilosť poškodeného H. F. v zmysle § 6 odsek 1 písmeno o) Zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, zároveň nebola uzatvorená písomná dohoda, ktorá by určovala, kto bol povinný vytvoriť podmienky na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov

na spoločnom pracovisku a v akom rozsahu podľa § 18 odsek 1 Zákona č. 124/2006 Z.z. a súčasťou školenia BOZP poškodeného nebolo poučenie o prácach vo výške, pracovisko nebolo zabezpečené pre práce vo výške podľa § 3 odsek 4, § 7 Vyhlášky č. 147/2013 Z.z. a neinformoval ako zodpovedná osoba resp. osoba pridelujúca pracovné úlohy aktívnym pracovníkom, vykonávajúcim stavebné práce, o bezpečných pracovných postupoch, o existujúcom a predvídateľnom nebezpečenstve a o zákaze vykonávať činnosti, ktoré by mohli ohroziť život alebo zdravie, nevydal ani pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci podľa § 5 odsek 2 písmeno d) a i) Zákona č. 124/2006 Z.z., čím boli porušené ustanovenia § 5 odsek 3, § 6 odsek 1 Zákona č. 124/2006 Z.z. na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ustanovenia § 9 odsek 1 písmeno a), d) Zákona č. 124/2006 Z.z. o kontrole stavu bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a používaní ochranných pracovných prostriedkov a ustanovenia § 82 písmeno a), b) Zákona č. 311/2001 Z.z. o utváraní priaznivých pracovných podmienok a zaistení bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, v dôsledku čoho pri zhadzovaní kovového okenného rámu zo strechy v čase okolo 10:40 hod. poškodený H. F. spadol na betónové nádvorie za kotolňou, pričom utrpel zranenia - polytraumu, šok z vykrvácania, pomliaždenie hlavy, tržne zmliaždenú ranu hlavy v oblasti temena a záhlavia vpravo, vniknutie vzduchu a krvi do pravej pohrudníkovej dutiny, zlomeninu I. - II. rebra vpravo, zlomeninu priečných výbežkov hrudníkových stavcov VIII. a XII. a driekových stavcov I.-III. vpravo, zlomeninu panvovej kosti a krížovej kosti vpravo s dobou liečenia a narušením obvyklého spôsobu života v trvaní 8 mesiacov, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Súčasne okresný súd podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázal poškodeného H. F. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ihneď po jeho vyhlásení ho napadol odvolaním prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza (ďalej len „prokurátor“) pre nesprávnosť výroku o oslobodení obžalovaného v neprospech obžalovaného a v zákonnej lehote poškodený H. F. (ďalej len „poškodený“) prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

Prokurátor v písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že s výrokom rozsudku nesúhlasí. V predmetnej trestnej veci má za to, že spáchanie stíhaného skutku obžalovaným je dostatočne preukázané výpoveďami obžalovaného, poškodeného, svedkov ako aj listinnými dôkazmi. Poukázal na to, že vykonanými výsluchmi obžalovaného, svedkov H. Q., P. E., Q. P., S. P. a Q. O. na hlavnom pojednávaní bolo dostatočne preukázané, že obžalovaný si dňa 13.07.2016 fakticky uzurpoval oprávnenia organizátora dobrovoľníckych všeobecne prospešných aktivít a tieto sám vykonával. Uzurpovanie tohto oprávnenia spočívalo v tom, že prostredníctvom podriadeného zamestnanca Q. O. vyslal aktívnych pracovníkov spolu so zamestnancami obecného podniku na vykonávanie prác na rozostavanej stavbe- stavenisku, ktoré bolo riadne ohradené a zabezpečené proti vstupu neoprávnených osôb, pričom kľúčom disponovala len stavebná firma a obec. Pracovné úlohy, ktoré tam mali títo pracovníci vykonávať boli takého druhu, že boli jednoznačne v rozpore s dohodnutým druhom prác v dohode uzatvorenej medzi Obcou D. pod Q. a Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza (ďalej len „dohoda“). Nemožno akceptovať tvrdenie obžalovaného, že tieto práce možno subsumovať pod bod 6. dohody- teda pod ďalšie činnosti. Argumentum ad absurdum by podľa tejto logiky bolo možné pod tieto práce zaradiť prácu v atómovej elektrárni, prácu pod zemou, či vykonávanie kamiónovej prepravy. Aj v uvedených prípadoch sa jedná o značne nebezpečné práce, pri ktorých je potrebné dodržiavať diapazón bezpečnostných predpisov ako v prípade prác vo výške a demolačných prác a takisto tieto práce nemôžu vykonávať osoby bez náležitých znalostí a poučení o rizikách výkonu tejto práce a tiež bez ochranných pracovných prostriedkov.

Možno sa stotožniť so záverom súdu, že zo žiadneho právneho predpisu

a ani dohody nevyplýva, že by obžalovanému ako prednostovi Obecného úradu obce D. pod Q. spadalo do kompetencie organizovanie a riadenie práce pracovníkov pôsobiacich v obci D. pod Q. na podklade dohody o podmienkach vykonávania menších obecných služieb. Na druhej strane však samotný obžalovaný uzatvoril ústnu dohodu so stavebníkom - spoločnosťou X., s.r.o. N. o poskytnutí aktívnych pracovníkov na výpomoc pri demontážnych prácach. Túto skutočnosť na hlavnom pojednávaní potvrdil aj svedok, ktorý v tom čase za stavebnú spoločnosť uzatvoril túto dohodu. V spojitosti s telefonickým príkazom obžalovaného zo dňa 13.07.2016 ako aj vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní dňa 12.10.2018 jednoznačne vyplýva, že obžalovaný fakticky sám alebo prostredníctvom zamestnancov obecného podniku rozhodoval, organizoval a riadil práce pracovníkov pôsobiacich v obci D. pod Q. na podklade dohody o podmienkach vykonávania menších obecných služieb a to podľa aktuálnej potreby prác, ktoré bolo v obci potrebné vykonať, pričom išlo aj o práce

takého druhu, ktoré nezodpovedali charakteru dohodnutých druhov aktívnej činnosti vymedzených v dohode. Aj dňa 13.07.2016 na túto prácu aktívnych pracovníkov prideloval bez toho, aby sa vôbec presvedčil o odbornej spôsobilosti aktívnych pracovníkov, vrátane poškodeného na výkon týchto prác, rovnako si nepreveril zabezpečenie ochranných prostriedkov aktívnych pracovníkov pri výkone týchto prác, neinformoval aktívnych pracovníkov vrátane poškodeného o bezpečných pracovných postupoch, o existujúcom a predvídateľnom nebezpečenstve a o zákaze vykonávať činnosti, ktoré by mohli ohroziť život a zdravie a ani takéto opatrenia nezabezpečil prostredníctvom inej osoby.

Preto samotná absencia vymedzenia organizátora dobrovoľníckych prác

v dohode nemôže zbavovať zodpovednosti obžalovaného, ktorý túto úlohu fakticky vykonával ako prednosta obce D. pod Q., prípadne štatutárny orgán

obecného podniku tejto obce a dňa 13.07.2016 vyslal v rozpore so všeobecnou

preventívnou povinnosťou podľa § 415 Občianskeho zákonníka aktívnych pracovníkov vykonávať im nepríslušiaci druh práce. O tom, že práca bola pridelovaná telefonicky obžalovaným zhodne vypovedali svedkyňa H. Q., P. E., Q. P., S. P., Q. O. a v zásade aj samotný obžalovaný.

Pokiaľ súd a aj obžalovaný uvádzajú, že zo žiadneho dôkazu ani platnej úpravy nevyplýva oprávnenie a kompetencia prednostu obecného úradu všeobecne a ani konkrétne obžalovanému plniť úlohy a zabezpečovať ochranné pracovné pomôcky, vytvárať podmienky na ochranu a bezpečnosť pri práci, možno sa s týmto tvrdením stotožniť. Práve z tohto dôvodu nebol obžalovaný bez splnenia vyššie uvedených podmienok ani oprávnený vydať príkaz na vykonanie takých prác, ktoré si takéto opatrenia vyžadovali a pokiaľ mienil využívať aktívnych pracovníkov na takéto činnosti mal obžalovaný sám alebo prostredníctvom inej osoby zabezpečiť splnenie všetkých povinností a až následne takýto druh prác pridelovať.

Pokiaľ súd vo svojom rozhodnutí uvádza, že obžalovaný nikdy neuviedol, aby

poškodený išiel zo strechy zhadzovať zdemontované okenné rámy je nevyhnutné

uviesť, že práve skutočnosť, že obžalovaný prikázal aktívnym pracovníkom a pracovníkom obecného podniku, teda osobám bez riadneho zaškolenia vykonávať demolačné práce vo výške a na stavenisku bez ich náležitého poučenia a poskytnutia ochranných pracovných prostriedkov viedla k tomu, že tieto osoby bez vedomosti o tom aké riziká im hrozia konali v danom prípade tak, ako v tom momente považovali za vhodné. Vykonávanie tejto práce tiež nemožno dávať za vinu aktívnym pracovníkom, pretože v prípade neplnenia úlohy by im mohlo hroziť ukončenie aktívnych prác, čo by malo za následok stratu ich príjmu.

Takisto je potrebné poukázať na logický nesúlad v odôvodnení rozhodnutia, keď súd na jednej strane uvádza, že zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by obžalovaný bol vôbec dal akýkoľvek pokyn k tomu, aby poškodený išiel vykonávať prácu, pri ktorej došlo k jeho pádu a s tým spojenej ujme na zdraví a vzápätí súd uvádza, že obžalovaný dal pokyn zamestnancovi obecného podniku služieb, aby šli oni ako zamestnanci vykonávať demolačné práce a ako pomocní pracovníci s nimi mali ísť aktívni pracovníci, teda aj poškodený a zároveň poukazuje na výpoveď svedka Q. O., ktorý potvrdil, že obžalovaný ich poslal na danú prácu a povedal im, aby demontovali okná a sklenené výplne vybijali pričom však nepovedal, že tam má ísť poškodený.

Vzhľadom na obsah vyššie uvedených dôkazov nemožno súhlasiť s názorom

súdu, že zo žiadneho na hlavnom pojednávaní vykonaného dôkazu nevyplýva, že by

zranenie poškodenému bolo spôsobené v akejkolvek príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného.

Z týchto dôvodov navrhujem, aby Krajský súd Trenčín podľa § 321 odsek 1

písmeno b) Trestného poriadku zrušil výrok o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/72/2018 zo dňa 15.02.2019, pre chyby v napadnutom výroku rozsudku preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil výrok o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v napadnutom rozsudku pre chyby v napadnutom rozsudku preto, že sa okresný súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný, jeho obhajca a ani poškodený písomne bližšie nevyjadrili.

Poškodený v písomných dôvodoch svojho odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojho splnomocnenca si v trestnom konaní riadne uplatnil podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku náhradu škody vo výške 7.165,77 Eur s tým, že navrhol podľa § 256 ods. 2 trestného poriadku, aby súd uložil povinnosť obžalovanému na náhradu tejto škody a o uplatnenej škode bolo rozhodnuté v adhéznom konaní, nakoľko boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky. Poškodený taktiež navrhol, aby súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému celé trovy, ktoré súvisia s účasťou poškodeného v trestnom konaní podľa § 557 ods. 2 Trestného poriadku.

Poškodený trvá na tom, aby vzhľadom na svoj zdravotný stav, ktorý po úraze mu neumožňuje zaradiť sa do riadneho života, odvolací súd rozhodol tak, že obžalovaný sa uznáva za vinného aj s povinnosťou náhrady finančného plnenia, ako si ho riadne a včas uplatnil aj so svojim advokátom. Zároveň trvá na tom, že súd rozhodol predčasne bez riadneho zistenia veci samej, a to napriek pomerne obsiahleho vykonaného dokazovania, pričom vyhodnotil nesprávne konanie obžalovaného.

Dňa 22.5.2019 k mojim rukám ako splnomocneného zástupcu poškodeného bol doručený rozsudok zo dňa 15.2.2019. Súdu oznamujeme, že sa pridriavame našich doterajších ústnych a písomných vyjadrení, vrátane stanoviska, ktoré odznelo pri vyhlásení rozsudku. Taktiež zotrvávame aj na podanom odvolaní.

K časti výroku tohto trestného rozsudku uvedeného na strane 3 posledný odsek - odkaz na civilný proces - dávame súdu do pozornosti, že ťažké poškodenie zdravia, ktoré je jednoznačne preukázané v civilnom konaní bude zrejme ťažko vymožiteľné, nakoľko obžalovaný už nie je zamestnancom obce D. pod Q. a obec ako taká bude na základe tohto rozsudku tvrdiť, že nemá žiadnu právnu zodpovednosť za poškodenie zdravia.

Na základe uvedeného navrhujeme v mene poškodeného, aby súd v odvolacom konaní rozhodol v prospech poškodeného podľa pripojených listinných dôkazov.

K odvolaniu poškodeného sa obžalovaný, jeho obhajca a ani prokurátor do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu, písomne bližšie nevyjadril.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušiť a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Splnomocnenec poškodeného sa na verejnom zasadnutí krajského súdu v celom rozsahu pripojil k návrhu prokurátora.

Obžalovaný a obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí krajského súdu uviedli, že majú za to, že okresný súd vykonal v predmetnej veci rozsiahle dokazovanie, náležite zistil skutkový stav veci a zároveň správne rozhodol. Napadnutý rozsudok je podľa ich názoru spravodlivý a zákonný. Navrhli, aby odvolací súd odvolanie prokurátora a poškodeného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 26. februára 2020 na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 04. júla 2019, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Súčasne dospel k záveru, že odvolanie poškodeného je podané neoprávnenou osobou. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a dôkazy správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por., pričom dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel o výpovede obžalovaného, poškodeného, o výpovede svedkov H. F., S. P., G. P. F., Q. O., P. E., H. Q., U. T., Bc. L. M., Q. P., o výpoveď znalca P. D. W. a oboznámením sa s relevantnými listinnými dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal a na ich podklade dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom uvedených v napadnutom rozsudku. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prievidza č.2Pv/432/16/3307. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery súdu prvého stupňa založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, tak toto v svojej podstate smeruje do iného hodnotenia dôkazov. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd správne vyhodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a svoj záver o oslobodení obžalovaného spod obžaloby dostatočne zdôvodnil. Hodnotenie jednotlivých dôkazov by bolo len opakovaním záverov okresného súdu. Odvolací súd sa so zisteniami a závermi okresného súdu stotožnil, správne a náležite zistil skutkový stav veci, pričom sa správne vysporiadal i s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného.

Krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že prokurátor neuniesol dôkazné bremeno, ktorým by jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností bolo v konaní preukázané, že predmetný skutok spáchal obžalovaný U. P.. Po vykonanom rozsiahlom dokazovaní okresný súd správne konštatoval, že ani z jedného dôkazu nevyplýva, že by obžalovanému ako prednostovi Obecného úradu E. D. pod Q., spadalo do kompetencie organizovanie a riadenie práce pracovníkov pôsobiacich v E. D. pod Q. na podklade dohody o podmienkach vykonávania menších obecných služieb. Taktiež zo žiadneho dôkazu ani platnej právnej úpravy nevyplýva oprávnenie a kompetencia prednostu obecného úradu všeobecne a ani konkrétne obžalovanému, ako prednostovi Obecného úradu D. pod Q., plniť úlohy a zabezpečovať ochranné pracovné pomôcky, vytvárať podmienky na ochranu a bezpečnosť pri práci, za Obec D. pod Q. ani nespoluúčastil pri uzatváraní jednotlivých zmlúv. Rovnako okresný súd správne zistil, že zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by obžalovaný bol dal akýkoľvek pokyn k tomu, aby poškodený išiel vykonávať prácu, pri ktorej došlo k jeho pádu a v jeho súvislosti k vzniku predmetnej ujmy na zdraví. Obžalovaný konzistentne tvrdí, že on neprikázal, aby poškodený išiel zo strechy zhadzovať zdemontované okenné rámy. Taktiež na hlavnom pojednávaní vypočutí svedkovia zhodne uviedli, že na strechu pôjde poškodený po ich vzájomnej dohode. Dohodli sa tak cestou na miesto práce, lebo poškodený sa na strechu nebál ísť. Vzhľadom na vykonané dokazovanie krajský súd rovnako ako samosudkyňa okresného súdu dospel k záveru, že v predmetnom konaní nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dokázané, že predmetný skutok spáchal obžalovaný.

Odvolací súd nad rámec úvah okresného súdu zdôrazňuje, že z článku I. bod 3 písm. b/ zmluvy o dielo č.2016/52 zo dňa 23.05.2016 uzatvorenej medzi objednávateľom Obcou D. pod Q. a zhotoviteľom-spoločnosťou X., spol. s r.o., so sídlom F. H. XX, N. je definovaný termín „stavenisko“ ako priestor, na ktorom zhotoviteľ zabezpečuje vykonávanie stavebno-montážnych a iných prác súvisiacich so zhotovením stavebného diela. Odvolací súd k tomu dodáva, že za vykonávané práce, za to kto sa nachádza na pracovisku ako aj za prípadnú zodpovednosť z titulu úrazu pracovníkov na stavenisku nezodpovedná Obec D. pod Q. (taktiež nie jej prednosta- obžalovaný), ale zhotoviteľ.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie.

Vnútorne presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

K otázke hodnotenia dôkazov treba dodať, že podľa ustálenej súdnej praxe výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom a pritom celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, že ho spáchal obvinený a pritom ako trestne zodpovedný subjekt z hľadiska jeho pričetnosti. Náležité zistenie skutkového stavu vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Ak po vykonanom dokazovaní zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, dôležitej pre posúdenie veci, treba rozhodnúť v prospech obvineného (pravidlo in dubio pro reo vyplývajúce zo zásady prezumpcie nevinoty).

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako okresný súd a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním námietok prednesených už pred okresným súdom a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátor navrhol vyhodnotiť inak, než urobil okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci kontradiktórnym spôsobom vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Rovnako správne okresný súd v súlade s ustanovením § 288 ods. 3 Tr. por. odkázal poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces, nakoľko v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby je súd povinný poškodeného odkázať s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci, zákonne a vecne správne, preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol (výrok v bode I. napadnutého rozsudku).

Odvolací súd po preskúmaní obsahu odvolania poškodeného dospel k záveru, že odvolanie poškodeného bolo podané neoprávnenou osobou, nakoľko z obsahu odvolania vyplýva, že bolo podané pre nesprávnosť výroku o vine (výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby) napadnutého rozsudku, pričom poškodený môže v zmysle § 307 ods. 1 písm. c/ Tr. por. napadnúť rozsudok odvolaním pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Aj keď v úvodnej časti svojho odvolania poškodený uvádza, že podáva odvolanie pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, z obsahu odvolania vyplýva, že jeho námietky jednoznačne smerujú do výroku o vine, a nie do výroku o náhrade škody. Odvolací súd preto podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodeného zamietol, pretože bolo podané neoprávnenou osobou (výrok v bode II. napadnutého rozsudku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.